

Milost pomíjivosti

Noc je doba, kdy unikám času. V těch blažených okamžicích cítím jeho mlčenlivou něžnost, tehdy si načrtávám slova, která stoupají ze vzdálených hlubin. Stávají se bližšími, pravdivějšími, jednoduššími.

Ve slabosti bych se chtěla zdát silná. Ale poznávám se ve své pomíjivosti.

Můj život v deportaci mi připadá natolik vzdálený, až se mi občas zdá, že snad nikdy neexistoval.

Na nemocničním lůžku jsem pochopila, že to utrpení, děsy, úzkosti i radosti, jež jsem pociťovala, jsou opravdu moje. Podvolila jsem se jim a přijala je pokorně za své. Toho dne jsem poprvé zakusila v ohledu k sobě soucit.

Setkání s mým zraněným já mě osvobodilo a uvolnilo pouta vnitřního otroctví. Cesta k sobě samé započala.

Pozvolna se zdvihám. Moje kroky jsou už jistější, neboť směřují k Tobě.

Slova v tichosti čekají, aby byla zapsána v okamžiku odpuštění, protože jsi to Ty, kdo mě inspiruje.